

Ngậm Miệng Ăn Tiên!

ĐIỆP MỸ LINH

Được tin Hàng Không Mẫu Hạm USS Carl Vinson của Hải Quân Mỹ đến Đà Nẵng ngày March 5-2018, tôi cúi mặt, lặng yên, lòng dâng lên vời vời một nỗi buồn! Lẽ nào đảng và người Cộng Sản Việt Nam (C.S.V.N.) gây ra cuộc chiến tương tàn, từ 1954 đến 1975, làm thiệt hại nhân mạng hơn 2 triệu thương dân – cả Nam lẫn Bắc Việt Nam; hơn 1 triệu quân của đảng C.S.V.N., bộ đội cụ Hồ; từ 200 ngàn cho đến 250 ngàn quân nhân miền Nam Việt Nam; chưa kể số thương vong của quân nhân Hoa Kỳ, Úc Đại Lợi, Đại Hàn, cố vấn Trung Cộng, v.v... chỉ để đánh cho Mỹ rút; nay Mỹ trở lại!

Mỹ trở lại Việt Nam làm cho chàng-láng-giềng-tham-lam-tàn-ác-Trung-Cộng khó chịu bao nhiêu thì sự kiện Mỹ trở lại Việt Nam cũng làm cho tôi xót xa bấy nhiêu!

Không xót xa sao được khi mà – sau khi Mỹ rút quân – đảng và người C. S. V. N. đã trút tất cả oán thù, uất hận trên hành tinh này xuống thân phận người miền Nam chúng tôi!

Thời kháng chiến chống Tây, ông Hồ Chí Minh đã ra lệnh thủ tiêu các nhà cách mạng không cùng chí hướng với ông. Sau hiệp định đình chiến Genève, 1954, ông Hồ Chí Minh theo lệnh của Trung Cộng, hô hào đảng và người C.S.V.N. phải tận diệt người miền Nam chúng tôi – vì chúng tôi không theo Cộng Sản!

Thế thì tại sao đảng và người C.S.V.N. lại thù hận chúng tôi? Chúng tôi không khởi động cuộc chiến 1954-1975. Chúng tôi không vượt sông Bến Hải ra Bắc để tấn công người C.S.V.N.. Chính người C.S.V.N. đã “xẻ Trường Sơn” khắc vào người “sinh Bắc tử Nam” để vào Nam khủng bố, bắn giết chúng tôi thì chúng tôi phải tự vệ. Dù chúng tôi chỉ tự vệ thì đảng và người C.S.V.N. cũng đừng nên hảo huyền mà tuyên truyền rằng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa (V.N.C.H.) thua cuộc!

Khi trả lời phỏng vấn của phóng viên Huy Tâm – thuộc Hệ Thống Truyền Thông Việt Nam Hải Ngoại – Điệp Mỹ Linh đã xác định: “*Người Lính và Quân Lực V.N.C.H. chưa bao giờ thua bộ đội Cộng Sản Bắc Việt tại chiến trường mà chính quyền miền Nam đã thua C.S.V.N. tại bàn hội nghị – vì sự tráo trở, gian manh, lật lọng của C.S.V.N.!*”

Tháng Ba 1975, lệnh rút quân khỏi Cao Nguyên, rồi lệnh rút quân khỏi Vùng I và Vùng II Chiến Thuật.

Sáng 30-04-1975, ông Dương Văn Minh đầu hàng và ra lệnh người Lính V.N.C.H. buông súng!

Vào thời điểm nghiệt ngã như vậy, người Lính V.N.C.H. làm được gì khi vũ khí và đạn dược không được tiếp tế – vì Mỹ đã rút quân từ năm 1973, trong khi bộ đội cụ Hồ, đảng C.S.V.N. thì vẫn nhận được sự viện trợ vũ khí, đạn dược từ Trung Cộng và Nga – mà lệnh đầu hàng lại đến từ vị chỉ huy tối cao, Tổng Tư Lệnh Dương Văn Minh? Sự thật là như vậy. Tài liệu và phim ảnh còn đó.

Tôi nhận thấy, vị thế của người Lính V.N.C.H. vào ngày 30 tháng 04 năm 1975 không khác chi vị thế của quân đội Nhật vào thời điểm sau khi chính phủ Nhật Bản ký văn kiện đầu hàng trên chiến hạm USS Missouri tại Tokyo Bay, vào mùa Hạ năm 1945!...”

Trong cuộc chiến Mỹ-Nhật, vào thời đệ II Thế Chiến, Mỹ là kẻ chiến thắng thật sự; vì Mỹ chiến đấu đơn độc chứ Mỹ không hề nhờ cậy, lệ thuộc vào sự giúp đỡ của bất cứ một đồng minh nào cả. Thế mà, sống ngay trên đất nước Hoa Kỳ 43 năm, tôi chưa hề thấy chính phủ Mỹ, nhân dân Hoa Kỳ tổ chức kỷ niệm ngày Mỹ chiến thắng Nhật Bản!

Vì Hoa Kỳ xử sự cao thượng như thế cho nên giữa Hoa Kỳ và Nhật Bản mới có được sự giao hảo tốt đẹp, bền vững suốt nhiều thập niên qua.

Trong khi kẻ thắng trận có văn hóa, có đạo đức – như Hoa Kỳ – đối xử với người thua trận như thế thì đảng và người C.S.V.N., tự phong là kẻ “giải phóng” miền Nam, lại chỉ chờ đến Tết hoặc ngày 30 tháng Tư mỗi năm, tổ chức mừng chiến thắng rất linh đình, “hoành tráng” để “đâm” vào vết thương không bao giờ lành trong lòng người dân miền Nam và cũng để tự xoa dịu mặc cảm tự ty của chính người C.S.V.N., bộ đội cụ Hồ!

Ai muốn biết mặc cảm tự ty của người C.S.V.N., bộ đội cụ Hồ là gì và như thế nào, xin mời xem lại hình ảnh ngày 30-04-1975 – ngày “đàn bò về thành phố”. (1)

Người miền Nam chúng tôi không cần đảng và người C.S.V.N. phải đối xử với chúng tôi một cách cao thượng như người Mỹ đối với người Nhật. Người miền Nam chúng tôi chỉ ước chi người C.S.V.N. bớt đi sự tàn ác, dã man – mà người C.S.V.N. đã hành xử đối với hơn 300 ngàn sĩ quan, công chức miền Nam trong các trại tù cải tạo, sau 30-04-1975 – thì ngày nay, thái độ của người Việt di tản đối với đảng và “nhà nước” C.S.V.N. có thể không như bây giờ.

Bây giờ người C.S.V.N. kêu gọi chúng tôi hãy khép lại quá khứ. Cái quá khứ tàn khốc do người C.S.V.N. gây nên, nếu chỉ xảy ra cho cá nhân chúng tôi thì chúng tôi có thể tự nhân danh chúng tôi để khép lại vết thương sâu thẳm đó. Đảng này, cái quá khứ khốc liệt, tàn ác của đảng và người C.S.V.N. lại trút lên số phận những người thân yêu của chúng tôi thì chúng tôi lấy danh nghĩa gì mà tha thứ cho đảng và người C.S.V.N.? Nếu chúng tôi quên đi tình ruột thịt mà tha thứ cho đảng và người C.S.V.N. thì chúng tôi cũng sẽ giống như người C.S.V.N. – nghĩa là chúng tôi sẽ không còn là những người có lương tri nữa!

Giả thử chúng tôi cao thượng, tạm thời khép lại quá khứ thù hận. Nhưng cứ đến ngày kỷ niệm những người thân yêu trong gia đình chúng tôi thì đảng và người C.S.V.N. lại tổ chức ăn mừng, ca hát, nhảy múa, tuyên truyền, lên án, xuyên tạc, đổ tội những người thân yêu của chúng tôi thì cái quá khứ tàn ác, khốc liệt mà người Cộng Sản đã dành cho gia đình chúng tôi có thể xóa mờ được hay không?

Viết đến đây, tôi nhận được youtube về Hàng Không Mẫu Hạm Carl Vinson vừa đến Đà Nẵng. Mở youtube, nghe tiếng guitars dạo vài notes, tôi biết ngay Hải

Quân Mỹ “chơi” trò tâm lý chiến. Khi nữ thủy thủ Emily Kerhaw hát đến câu: “...*Ta đi vòng tay lớn mãi để nói son hà...anh em ta về... gặp nhau mừng như bão cát quay cuồng...*”, tôi tắt youtube!

Tôi tự hỏi, có cơn bão nào – dù là giông bão, bão cát – đem đến an bình cho vạn vật trên quả địa cầu này hay không? Dĩ nhiên là không! Anh chị em gặp nhau vui mừng mà như “bão cát quay cuồng” thì hãi hùng, kinh khiếp quá chứ tốt đẹp gì, hạnh phúc gì! Và sự hãi hùng, kinh khiếp quá thật đã đến với người miền Nam chúng tôi, sau khi bộ đội cụ Hồ, người C.S.V.N. cưỡng chiếm miền Nam! Thế thì nhạc phẩm Nói Vòng Tay Lớn là lời tiên tri hay là lời nguyện rửa của Trịnh Công Sơn dành cho người miền Nam?

Tôi xót xa nhận ra rằng: Dù tiên tri hay nguyện rửa thì cũng chính sự tự do nhân bản của miền Nam đã giúp cho một nhạc sĩ thiên Cọng như Trịnh Công Sơn có đời sống an nhàn, khỏi phải đi lính như hầu hết thanh niên miền Nam, để Trịnh Công Sơn sáng tác những tác phẩm nói lên nỗi khao khát của anh ta.

Nỗi khao khát của Trịnh Công Sơn thể hiện rõ nét nhất trong bốn câu cuối của nhạc khúc Nói Vòng Tay Lớn: “...*Từ Bắc vô Nam nói liền nắm tay. Ta đi từ đồng hoang vu vượt hết núi đồi. Vượt thác cheo leo, tay ta vượt đèo, từ quê nghèo lên phố lớn, nắm tay nói liền biển xanh sông gấm nói liền một vòng tử sinh.*”

Ngày 30-04-1975, nỗi khao khát của Trịnh Công Sơn trở thành hiện thực. Và – cũng chính trong ngày 30-04-1975 – Trịnh Công Sơn ôm đàn đến đài phát thanh ca vang: “...*Vượt thác cheo leo...vượt đèo, từ quê nghèo lên phố lớn...*” để chào mừng “bên thắng cuộc”. Nhưng, sau đó, không hiểu tại sao, Trịnh Công Sơn lại bị “bên thắng cuộc” đày đi kinh tế mới. Khi bị bệnh nặng, được “bên thắng cuộc” hứa cho đi ngoại quốc chữa bệnh, Trịnh Công Sơn từ chối – đây là lòng tự trọng cao cả cuối đời của một nghệ sĩ lạc lối!

Viết ngang đây, tôi lại nhận được youtube về bài Nói Vòng Tay Lớn được viết lời ca khác. Lời ca “mới” này thể hiện trọn vẹn hình ảnh của bộ đội cụ Hồ, người C.S.V.N. và hoàn cảnh của gia đình “Ngụy” quân, "Ngụy" quyền sau khi miền Nam bị bức tử: “*Từ Bắc vô Nam đi bằng dép râu, hai tay cầm sợi giây gai để bắt con cầy...Thành phố tới thôn xa kêu gào, chẳng biết kiếm đâu ra hạt gạo, toàn là mì với bo bo...Từ Bắc vô Nam muôn người oán than, công an là bọn lưu manh*

khủng bố dân lành. Nhà nước tham ô, nhân dân đói nghèo. Làng thôn tràn lên phố lớn, dắt nhau ăn mày vì đâu nên nỗi, cũng vì một bọn Cộng nô!”. (2)

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nghe đảng và người C.S.V.N. bị người dân chế diễu một cách chính xác, cay đắng như vậy. Lúc còn bé, cùng gia đình ra “vùng giải phóng” để Ba tôi thực hiện ước nguyện chống Tây, tôi đã nghe trẻ em hát như thế này: *“Tuốt gươm thiêng vung cho nước nhà, khiến ông bà mang gói tản cư. Hồ Chí Minh lai căn, Hồ Chí Minh! Làm cho máu thấm ướt nước Nam. Hồ Chí Minh lai căn, Hồ Chí Minh! Làm cho nước Việt Nam tan hoang!...” (3)* Sau này, đủ hiểu biết, tôi hỏi Ba tôi, làm thế nào lũ trẻ em ngây thơ chất phác ngày đó lại có thể “tiên đoán” những điềm “ghê gớm” như vậy? Ba tôi cười hiền hòa, bảo, thành phần trí thức miền Nam thoát ly ra “vùng giải phóng” – sau khi nhận thức được sự trá hình của Việt Minh và ông Hồ Chí Minh – đã đổi lời ca như thế chứ trẻ em làm thế nào hiểu “lai căn, máu thấm nước Nam, nước Việt Nam tan hoang” là nghĩa gì mà tiên đoán!

Trong cuộc chiến 1954-1975, máu của gần 04 triệu người đã đổ trên Quê Hương Việt Nam; số lượng máu vĩ đại đó không *“thấm ướt nước Nam”* thì thấm vào nước nào? Việt Nam không “tan hoang” dưới gót dày của Trung Cộng thì Trung Cộng đang làm gì trên đất nước Việt Nam – từ Bắc chí Nam, từ cao nguyên xuống đồng bằng? Những cứ điểm biệt lập của Trung Cộng dùng vào mục đích gì?

Ngoài việc làm tan hoang đất nước, đảng và người C.S.V.N. còn tạo ra nhiều điều tệ hại chứng tỏ sự hèn hạ, thiếu tư cách của những nhà lãnh đạo đảng.

Sự hèn hạ to lớn nhất của đảng và người C.S.V.N. là: Chính người C.S.V.N., bộ đội cụ Hồ đã xâm phạm hiệp ước hưu chiến vào Tết Mậu Thân để tàn sát gần sáu ngàn thường dân ở Huế mà đảng và người C.S.V.N. không dám nhận lỗi, lại đổ tội cho Mỹ Ngụy! Không những thế, từ đó, năm nào đảng và người C.S.V.N. cũng chờ đến Tết để tổ chức tưng bừng “chiến thắng Mậu Thân”.

Chiến thắng cái nổi gì mà – trong trận Tết Mậu Thân – khi thấy Thủy Quân Lục Chiến, Nhảy Dù, Biệt Động Quân của Quân Lực V.N.C.H. được tăng cường để tái chiếm các cứ điểm do bộ đội C.S.V.N chiếm cứ thì bộ đội C.S.V.N. “đông ba tề, chém về” nhanh hơn... sóc!

Cái hèn thứ hai của ban lãnh đạo C.S.V.N. là: Khi Hàng Không Mẫu Hạm USS Carl Vinson đến Đà Nẵng, có đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam, ông Daniel Kritenbrink và Đô Đốc Scott Swift – Tư Lệnh Đệ Thất Hạm Đội Hoa Kỳ – trên Hàng Không Mẫu Hạm thì toàn ban lãnh đạo của đảng và “nhà nước” C.S.V.N. “trón mắt biệt”; chỉ vì ban lãnh đạo, “nhà nước” C.S.V.N. không dám làm méch lòng chàng-láng-giềng-tham-lam-tàn-ác-Trung-Cộng! Cái hèn này làm nhục Quốc thể!

Cái hèn thứ ba của ban lãnh đạo C.S.V.N. là, năm 2017, công ty khí đốt – Repsol – của Tây Ban Nha, đã ký hợp đồng với Việt Nam để thăm dò dầu khí; nhưng khi chàng-láng-giềng-tham-lam-tàn-ác-Trung-Cộng dọa Việt Nam rằng: Nếu Việt Nam để Repsol thăm dò dầu khí thì Trung Cộng sẽ đánh các căn cứ quân sự của Việt Nam tại Trường Sa. Thế là ban lãnh đạo C.S.V.N.... run, xóa hợp đồng với Repsol!

Cái hèn thứ tư của ban lãnh đạo C.S.V.N. là, vào những dịp lễ tưởng niệm, nếu biết được địa điểm dân chúng sẽ tề tựu để biểu tình phản đối Trung Cộng, đảng, “nhà nước” C.S.V.N. thì đảng và người C.S.V.N. ra lệnh cho dư-luận-viên đưa vợ, bỏ nhí đến địa điểm đó, nhảy đầm để choáng chỗ!

Vào ngày Lễ Hoàng Sa năm nay, Trung Cộng đã thâm độc đưa đoàn biểu diễn nghệ thuật Nội Mông sang Việt Nam để rầm rộ trình diễn vào tối 19/01 tại thủ đô Hà Nội – như một hình thức ăn mừng chiến thắng Hoàng Sa năm 1974 – để người Việt Nam ham vui, quên đi ngày Trung Cộng chiếm Hoàng Sa! Khi bị dân chúng và dư luận lên án nặng nề, ban tổ chức đành phải hủy bỏ đêm trình diễn của Nội Mông.

Riêng dịp tưởng niệm 64 tử sĩ Gạc Ma, năm nay, một nhóm nhỏ gồm 20 nhà hoạt động có mặt ở khu vực tượng đài vào khoảng 9 sáng ngày 14/3/18 để tiến hành lễ tưởng niệm thì công an Cộng Sản xuất hiện, mời về đồn công an “làm việc”!

Từ sự hèn hạ của ban lãnh đạo C.S.V.N. tôi liên tưởng đến một tấm ảnh rất đẹp, rất ý nghĩa, chụp hôm đám tang của đại tá nhạc sĩ Nguyễn Văn Đông. Ngay trước ngôi nhà của đại tá Nguyễn Văn Đông, rất nhiều người – có cả công an C.S.V.N. mặc sắc phục, đội mũ “kết” – đứng dọc hai bên đường. Khi quan tài của đại tá Nguyễn Văn Đông vừa được đưa ra khỏi nhà thì... thật bất ngờ, nhóm thường dân đứng bên phải của ngôi nhà vội đưa tay lên chào kính theo kiểu nhà binh! Sau này

tôi mới biết nhóm thường dân chào kính cố đại tá Nguyễn Văn Đông là nhóm cựu Thiếu Sinh Quân.

Nhìn tấm ảnh nhóm cựu Thiếu Sinh Quân V.N.C.H. chào kính, tiễn đưa một sĩ quan cao cấp, một nhân tài của V.N.C.H., tự dung nước mắt của tôi lăn dài! Tôi tự biết, tôi không khóc vì nhạc sĩ Nguyễn Văn Đông qua đời; vì – dù rất thích và cũng đã từng đàn, từng hát nhạc của Ông – tôi chưa được hân hạnh gặp, quen với Ông. Tôi khóc vì tôi xúc động trước sự can đảm của nhóm Thiếu Sinh Quân đang sống trong lòng địch và đứng ngay trước mặt công an Cộng Sản mà nhóm Thiếu Sinh Quân này cũng vẫn không biết sợ, vẫn cứ chào kính một sĩ quan đàn anh. Tư cách, cử chỉ của nhóm Thiếu Sinh Quân hôm tang lễ của đại tá Nguyễn Văn Đông hơn hẳn tư cách của ban lãnh đạo C.S.V.N.; và cử chỉ của nhóm Thiếu Sinh Quân này cũng đã thể hiện rất rõ nét về tác phong của người Lính V.N.C.H. cũng như về đạo đức của nền giáo dục dưới chính thể V.N.C.H.!

Việt Nam là đất nước của người Việt Nam thì nhà cầm quyền của Việt Nam muốn mời ai, cho phép ai đến thăm là quyền của nhà cầm quyền Việt Nam; chàng-láng-giềng-tham-lam-tàn-ác-Trung-Cộng không có thẩm quyền gì để tỏ thái độ về chuyện riêng tư của nhà cầm quyền Việt Nam! Nhưng chợt nhớ ra lý do thầm kín khiến chàng-láng-giềng-tham-lam-tàn-ác-Trung-Cộng nổi giận khi thấy ban lãnh đạo đảng C.S.V.N. tỏ thái độ hòa nhã với Mỹ – “kẻ thù xưa” của đảng và người C.S.V.N. – tôi cay đắng nhận ra lý do toàn ban lãnh đạo của đảng và nhà nước C.S.V.N. “trốn mất biệt” là...đúng!

Tôi gọi là “lý do thầm kín” nhưng thật ra lịch sử và thực tế đã hiển hiện rõ ràng, ai tinh ý cũng có thể thấy được.

Ngược dòng lịch sử, kể từ khi ông Hồ Chí Minh du nhập vào Việt Nam lý thuyết Cộng Sản thì đảng và người C.S.V.N. chỉ biết “tuân thủ” theo ý muốn của đàn anh Trung Cộng. Từ cải cách ruộng đất đến khởi động cuộc chiến 1954-1975 để anh em nhà Việt Nam giết nhau; rồi chiến thuật “biển người” để thiêu rụi người Việt càng nhanh càng tốt; rồi trại cải tạo để hủy diệt tinh hoa, nhân tài, trí thức người Việt; rồi cho Trung Cộng xuất cảng sang Việt Nam thực phẩm có chứa hóa chất độc hại, v.v...

Sau khi thiêu rụi gần 04 triệu người Việt trong cuộc chiến và đuổi ra biển cả triệu người Việt, Trung Cộng bắt đầu từng phần, từng phần, đặt nền móng ngay trong lòng Quê Hương Việt Nam.

Người Việt Nam đau đớn khi thấy Formosa xả chất thải độc hại ra biển, làm cá chết ngập bờ, ảnh hưởng nặng nề đến môi trường sống, thì ban lãnh đạo C.S.V.N. kéo nhau xuống biển Vũng Áng tắm... giãn cảnh để trấn an người Việt. Còn những địa điểm chiến thuật quân sự quan trọng của Việt Nam đã bị Trung Cộng đặt cứ điểm – mà Trung Cộng dựng bằng “cắm người Việt lai vãng” – thì ban lãnh đạo C.S.V.N. có dám đến hay không? Người Việt Nam nào có thể biết được bên trong những cứ điểm này Trung Cộng xây dựng bao nhiêu hầm bí mật, bao nhiêu hệ thống ra-đa tối tân để theo dõi mọi động tĩnh quân sự của Việt Nam – trong đất liền, ngoài biển khơi, trên bầu trời?

Chính những cứ điểm chiến lược này của Trung Cộng khiến cho ban lãnh đạo C.S.V.N. không dám “nhúc nhích” – vì ban lãnh đạo C.S.V.N. tự biết họ đã “rơi” vào âm mưu thâm độc của chàng-láng-giềng-tham-lam-tàn-ác-Trung-Cộng rồi! Nhưng đảng và người C.S.V.N. không thể nào thoát được nanh vuốt của Trung Cộng; vì những số tiền kếp xù và vàng ròng mà Trung Cộng đã trả cho ban lãnh đạo C.S.V.N. khi ký hợp đồng thuê đất – trên Quê Hương Việt Nam – ban lãnh đạo C.S.V.N. đã chia nhau cả rồi! Sau đó, các vị trong ban lãnh đạo C.S.V.N. mạnh ai nấy gửi con sang Mỹ và các quốc gia Tây phương du học, mua bất động sản ở ngoại quốc, gửi tiền, vàng vào ngân hàng thế giới, xây dinh thự cho “em chân dài”, xây nghĩa trang “hoành tráng”, v.v... Thế thì, giả dụ như Trung Cộng bảo: “Trả tiền và vàng lại cho tui, tui sẽ rút về Tàu” thì tiền, vàng ròng ở đâu mà ban lãnh đạo C.S.V.N. trả lại cho Trung Cộng?

Ngoài số-tiền-không-thể-đếm-nổi và vàng-ròng-không-thể-cân-đo do Trung Cộng trả cho đảng và người C.S.V.N. để thuê đất của Việt Nam, đảng và người C.S.V.N. còn nợ Trung Cộng món tiền “khổng lồ” khác: Đó là số vũ khí, quân dụng – được Trung Cộng tính thành tiền, vàng – và số cố vấn, quân nhân mà Trung Cộng đã cung cấp cho C.S.V.N. từ trận Điện Biên Phủ và suốt cuộc chiến hơn 20 năm để người C.S.V.N. vào miền Nam tận diệt người đồng chủng!

Vì thế, ban lãnh đạo C.S.V.N. chỉ còn cách duy nhất – mà bao thập niên qua đảng và ban lãnh đạo C.S.V.N. vẫn âm thầm thi hành – là cúi đầu vâng lệnh quan thầy Trung Cộng!

Ban lãnh đạo C.S.V.N. đã “roi” đúng vào vị thế mà Ông Bà mình thường bảo: “Ăn xôi chùa, ngậm miệng!” hay là “ngậm miệng ăn tiền!”

Dã tâm và sự hèn hạ của đảng và người C.S.V.N. khi đón tiếp Hàng Không Mẫu Hạm Carl Vinson làm cho tôi buồn và xấu hổ bao nhiêu thì khi nhìn những khuôn mặt vui tươi, hớn hở, thân thiện của người Việt và thủy thủ đoàn của Hàng Không Mẫu Hạm Carl Vinson, lòng tôi cũng cảm thấy nhẹ nhàng, an nhiên, thơ thới bấy nhiêu!

Suốt nhiều thập niên qua, bị đảng và người C.S.V.N. tuyên truyền, đầu độc rằng Mỹ là “đế quốc xâm lược”, nhưng cuối cùng – lần Tổng Thống Obama đến Việt Nam và bây giờ Hàng Không Mẫu Hạm USS Carl Vinson đến Đà Nẵng – người Việt Nam trong nước cũng nhận ra được, giữa Mỹ và Trung Cộng, ai mới là bạn và ai là kẻ thù truyền kiếp của dân tộc Việt Nam!

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com/>

1. Lời ca bài Du Mục của Trịnh Công Sơn.
2. Hoangsaparacels.blogspot.
3. Đường như tựa của ca khúc này là Tuốt Gươm Thiêng hay là H.C.M. Muôn Năm, tôi không nhớ rõ.

www.vietnamvanhien.org